

(Прес за РС, 15. 11. 2011)

„Са Мевлудином је шејтан коло водио у сред Сарајева, окрећући га тамо-амо са калашњиковом у руци, ширећи немир и страх у граду и доводећи у тешко стање један народ.” Ето тако је реис-ефендија Мустафа Церић у интервјуу београдској „Политици“ објаснио рафал који је Јашаревић ономад испалио на зграду амбасаде САД у Сарајеву, уз повике Алаху екбер. Врховни поглавар босанских и санџачких муслимана, који је донедавно показивао амбиције да предводи и све њихове остале европске истовјернике, сматра, дакле, да тај акт нема никакве везе ни са милитантним исламом, ни са вехабијама, ни са тероризмом. Напросто ушао ђаво у једног муслимана, и то је све.

Да је вехабија Мевлуд у ствари добар муслиман, свједочи податак да се позивао на Алаха, а што је успут и мало припуцао, то су већ шејтанска или ђавоља посла. Што се пак тиче мете Јашаревићевих хитаца, односно погођеног америчког дипломатског представништва, јесте да у Техерану Америку називају “великом сатаном”, што је исто што и “велики шејтан”, али Хомеини је био шиит док је Мевлуд сунит, па се не могу повезивати. Ако и могу, јер су и шиити и сунити ипак само двије “фракције” унутар јединствене исламске заједнице, то онда значи да је онај мали шејтан што је ушао у Мевлуда ударио на великог шејтана односно Америку, па је исход у складу са односом снага. Неколико рупа на фасади амбасаде САД у Сарајеву, које су већ сутрадан закрпљене, и у ногу рањени Мевлуд у ћузи, око којег су се салетили агенти ФБИ. Али како “великом шејтану”, који је иначе босанским муслиманима моћни пријатељ и покровитељ, објаснити да је Мевлуд заправо један изолован случај, да је он само “фрустрирани рокер” (Бакир Изетбеговић) или ненагодан муслиман новог типа (Мустафа Церић), а нипошто терориста?

Спасоносна идеја је опет дошла из глобалних медија, који су по инерцији антисрпске пропаганде још из времена рата, грешком објавили да је Мевлуд – Србин. Било је то довољно да се на Башчаршији досјете јаду да је Мевлуд заиста поријеклом из Рашке те да је, дакле, Србијанац и да су Јашаревићи прије потурчења сигурно били и Срби. Пошто, зачудо, ником није пало на памет да дометне да је Мевлуд још и православац и тако рјеша читав проблем, реис Церић, који је вјерски поглавар не само босанских него и санџачких муслимана, забринуту је констатовао да је шејтан који је ушао Мевлуда, вртио

га са калашњиковом и усмјерио рафал ка амбасади “довео у тешко стање један на род”, а то су биће Бошњаци. Умирио га је академик Мухамед-Туњо Филиповић изјавом да је малог шејтана Мевлуда “као Србијанца и свог држављанина вјероватно послала државна безбједност Србије да окрене САД против Босне” али да “Американци сигурно неће насјести јер добро знају да су им Бошњаци искрени пријатељи”. У причи о Мевлуду као марионети ДБ-а Србије, придружио му се колега из БАНУ (Бошњачка академија наука и умјетности из Пазара) академик Зукорлић, али је, наравно, додао како се вехабије окупљају око реиса Адема Зилкића, његовог супарника из ИВЗ Србије. А глорур најтиражнијег сарајевског политичког недјељника поставио је наивно самосажалјиво питање: “Зашто неколико година раније, када су хиљаде насилника запалиле америчку амбасаду у Београду, то нико није оквалификовао као опасност по сигурност САД, а када је један неустрашиви идиот припуцао на амбасаду у Сарајеву, онда се то проглашава тероризмом?” Одговор је врло једноставан: док су Америкаци у интервалу од неколико година Србе два пута бомбардовали и отели им дио државе, Бошњацима су, напротив, створили државу. Мевлуд се, дакле, рафалом у амбасаду САД и позивањем на Алаха, није идентификовао са својим бошњачким сународницима него са својим терористичким истовјерницима на Блиском истоку који Американце сматрају својим непријатељима.

Интересантно, као што Церих Мевлудов акт објашњава шејтаном, Авдић актера проглашава “идиотом”, “кретеном”, “помахниталим стријелцем”, “лудаком који је морао бити под медицинским надзором”, са заједничким подтекстом да нормалан Бошњак и босанско-санџачки муслиман никако не може бити ни вехабија, а камоли терориста. Овај потоњи у том правцу наставља причу о томе како вехабизам, једнако као ни теоризам, нема никакве везе са традиционалним босанским исламом и како су то све увезени феномени. Све је то заиста потпуно тачно и што се тиче традиције и што се тиче увоза, али такође је добро познато и када и како је импортовано, и одакле је стигло, од кога је и извана и изнутра подржано, од кога је толерисано и како се ширило, а и да се јак добро све више прима у бошњачком дијелу Федерације. Ни сам ислам у овим крајевима није самоникао феномен, а ни вехабијске комуне у Возући, Погорелици, Маочи и Бочињи нису пале с Марса. Зна се да је стари Изетбеговић током рата у Босну позвао исламске интербригадисте из цијелог свијета, да су многи од њих били активисти Ал Каиде, да су Ченгић и Алиспахић, војно и полицијски први људи ратног режима, по америчком налогу трајно удаљени из политике. А није непознато ни зашто је уложен огроман новац у монументално здање џамије и исламског центра насред Сарајева под именом краља Фахда, као и да њен радикални и милитантни имам Мудерис није Саудијац него Бошњак. Није искључено да је Мевлуд само један међу хиљадама сиромашних бошњачких младића који је само коју годину раније почео тако што је пустио браду и скратио пантоле за редовну мјесечну апанажу од 200 КМ.

Не ради се, дакле, ни о шејтанима, ни о идиотима, ни о фрустрираним рокерима, ни о неким новим муслиманима, а понајмање о београдским агентурама, него о много

Реисови шејтанлуци

Пише: Ненад Кеџмановић
среда, 16 новембар 2011 14:58

озбиљнијим стварима, од којих ће понајвише забољети глава сам бошњачки народ. Опсједнута мржњом према Додику и Човићу, разапета између страха од моћних Американаца и љубави према нејаким Палестинцима, бошњачка политичка елита као да и не примјећује да губи тло под властитим ногама.